

## 27:1-8 - Altarul de aramă

Și am ajuns în afara Cortului. Aici ne întâlnim cu altarul de aramă. Este altarul pe care se aduc jertfele. Este numit adesea altarul arderilor de tot după una din principalele jertfe poruncite de legea leviticală. El este din aramă. Nu mai este din aur, și nici măcar din argint ci din aramă. Suntem într-un spațiu mai puțin sfânt ca interiorul Cortului. E normal, căci suntem ceva mai departe de Locul Preasfânt. Dar triada aramă-argint-aur nu ne vorbește doar de o creștere în valoare care corespunde cu o creștere a sfințeniei spațiului apropierii de Dumnezeu. Arama trimite prin altarul arderii de tot la judecată. Curtea Cortului este un spațiu al judecății. După această judecată urmează argintul care ne trimite cu gândul la răscumpărare (în anumite episoade din Exod și Levitic răscumpărarea sufletelor se făcea prin sicli de argint), iar aurul la natura divină, perfectă, desăvârșită. Doar cel curățit prin arama judecății și răscumpărat cu argint poate intra în spațiul de aur desăvârșit al Cortului.

Altarul este tot din lemn de salcâm (acoperit de această dată cu aramă). Avem deci o trimitere și la natura umană. Forma sa: lungimea de 5 coți, lățimea de 5 coți și înălțimea de 3 coți (și nu de 5 coți cum traduce greșit Cornilescu!). Deci avem un pătrat cu latura de 5 coți cu o înălțime de 3 coți. Este mai mare și mai înalt decât chivotul. Ne gândim că este normal. Este un element din afara Cortului și din pricina funcției sale se impunea să fie mai mare pentru ca să se poată aduce pe el atâtea jertfe. Chivotul avea  $L=2,5$ ,  $l=1,5$  și  $h=1,5$ . Masa avea  $L=2$ ,  $l=1$ ,  $h=1,5$ . Atât chivotul cât și masa reprezentau dreptunghiuri. Altarul însă reprezintă un pătrat. Și Altarul tămâierii ( $L=1$ ,  $l=1$  și  $h=2$ ) reprezenta tot un pătrat. Deci altarul e asociat cu pătratul, iar chivotul și masa cu dreptunghiul. Oare de ce? Ambele forme geometrice sunt în patru colțuri, trimițând la cele 4 puncte cardinale, la tot pământul. Dumnezeu guvernează tot pământul, iar masa trimite la poporul Său răscumpărat de pe tot pământul sau chiar la tot pământul răscumpărat și condus prin Israel. Altarul în patru colțuri ar trimite la o jertfă completă care cuprinde tot spațiul locuit de Israel, dar și tot pământul. Trimite la o jertfă de răscumpărare pentru cei mulți, la o jertfă care curăță și răscumpără prin foc întreaga creație. Totuși pătrat și nu dreptunghi. În același timp nu cub ca Locul Preasfânt. Forma geometrică diferită ne sugerează o funcție diferită. Chivotul are rolul de a adăposti

Înlăuntru și de a purta. Masa are și ea rolul de a purta. Altarul are o altă funcție. Pe altar se arde, se înfăptuiește judecata, se realizează ispășirea. Totuși de ce dreptunghi și păstrat și nu invers? Pătratul, cu laturile egale, ar sugera o anumită strictete, o anumită rigiditate. Judecata este aceeași pentru toți și este după standardele precise ale sfințeniei lui Dumnezeu. De-abia după ce se trece prin această judecată strictă și severă, se poate merge către dreptunghi, către un loc larg, unde se poate sta în tihnă în prezența lui Dumnezeu.

În cele 4 colțuri sunt 4 coarne. Pentru evrei și în antichitate cornul era un simbol al puterii. Adesea în textele traduse de Cornilescu cuvântul putere este de fapt în ebraică CORN. Zaharia în Luca 1:69 vorbește de o *mântuire puternică*, dar sensul din originalul grecesc de această dată, cum se indică și în nota de subsol din traducerea Cornilescu este: *un corn de mântuire*. Deci la altar se găsește o putere, o forță nemaipomenită care străbate tot pământul. Este puterea judecății divine, dar și cea a jertfei divine. Această putere nemaipomenită poate fi împotriva omului (când este judecat) sau pentru om (când este izbăvit prin jertfă). Jertfa înseamnă deci putere. Sacrificiul înseamnă o forță extraordinară. Probabil privind la altarul de aramă Pavel exclamă: *Și Evanghelia este PUTEREA lui Dumnezeu pentru mântuire...* Altarul tămâierii are și el patru coarne. Acest fapt ne va vorbi probabil de puterea rugăciunii, care nu are limite și care și ea cuprinde tot pământul.

Altarul este din lemn de salcâm îmbrăcat în aramă. Deși se aduc jertfe animale, judecata are în vedere și îmbracă ființa umană decăzută. Altarul are și o streășină, iar Septuaginta traduce BRÂU. Este ca și cum altarul ar reprezenta un om cu un brâu îmbrăcat în arama judecății divine. Or brâul îl purta Marele Preot. Altarul ar deci ca și masa o imagine a Marelui Preot care poartă păcatele poporului și judecata lui Dumnezeu pentru acestea. Totuși altarul are 4 coarne, după cum și masa are patru picioare. Ne gândim din nou la Marele Preot și la Împărat, cei doi devenind una în Persoana lui Mesia.

Cel mai misterios element al altarului este grătarul. El este în chip de rețea. În cele patru colțuri are cele 4 verigi în care intră drugii. Deci această rețea-grătar îmbracă și partea din afară a altarului. Probabil că se extindea și în interiorul altarului ca orice grătar, dar autorul insistă pe faptul că această rețea îmbrăca

altarul de jur împrejur sub streășina sau brăul altarului. Brăul sau streășina altarului cobora de sus în jos pâna la jumătatea altarului (adică jumătatea de 1,5 coți din înălțimea de 3 coți a altarului). Apoi sub streășina de la jumătate în jos cobora această rețea-grătar care acoperea jumătatea de jos a înălțimea (ceilalți 1,5 coți). Unii autori spunea că acest grătar-rețea mai continua puțin în jos și după cei 1.5 coți asigurând contactul cu pământul și lăsând locul aerului să treacă. Într-adevăr se aduceau multe jertfe pe altar și era nevoie de o viteză mare de ardere. Această viteză era dată de circulația aerului de jos în sus. Aerul intra prin golurile grătarului de jos și urca în sus prin interiorul altarului despre care se subliniază că era gol pe dinlăuntru. Unii spunea că acest interior cuprindea un grătat iar alții niște pietre pe care se făcea focul. Deocamdată nu știm exact, dar vedem că autorul insistă pe rețea care îmbrăca altarul și era vizibilă pentru orice evreu care aducea jertfa. Această rețea avea o funcție și în transportarea altarului, căci verigile erau prinse de ea și nu de altarul propriu-zis. Dacă luăm orice latură a altarului ea avea următoarele caracteristici:

- Avea o lungime de 5 coți și o lățime de 3 coți.
- În cele două colțuri de sus era două coarne.
- Sub ele urma o jumătate de dreptunghi (lungimea 5 coți, lățimea de 1,5 coți) acoperită de brăul sau streășina altarului. Era aramă simplă.
- Apoi urma a doua jumătate de dreptunghi (lungime de 5 coți, lățimea de 1,5 coți) acoperită de rețeaua de aramă.

Nu putem să nu observăm că REȚEAUA ne amintește de ceva din interiorul Cortului. Scările care formau interiorul Cortului formau practic o rețea (drugii care suneau scândurile/ramele). Drugul de la mijloc împărțea scândurile înalte de 10 coți și late de 1,5 coți în două unități cu  $L=5$  coți și  $l=1,5$  coți. Or această unitate este exact dimensiunea jumătăților de dreptunghi de mai jos. Este ca și cum altarul ar fi compus din 8 asemenea unități din care 4 acoperite cu streășina de aramă și 4 acoperite cu rețeaua de aramă. Pentru construcția altarului ar fi fost nevoie de EXACT 4 scânduri identice cu cele din interiorul Cortului. Să fie întâmplător acest lucru? Sau autorul vrea să ne comunice că există o legătură între interiorul Cortului

și exteriorul Cortului. Cu alte cuvinte avem o scară în interiorul Cortului dar avem o scară și în exteriorul Cortului. Dacă în interior covoarele erau așezate de sus în jos sugerându-ne în primul rând mișcarea de COBORÂRE pe scară, acum la altar aerul circulă prin rețea și prin interiorul altarului de jos în sus sugerându-ne mișcarea de URCARE pe scară. Jertfele aduceau un miros de bun plăcut Domnului. Mirosul era cel care urca de pe pământ până la înălțimea Creatorului. Dacă interiorul Cortului pare a fi o scară prin care Cerul cu îngerii lui în primul rând coboară pe pământ, interiorul altarului pare a fi o scară prin care închinarea omului urcă de pe pământ până în cerul lui Dumnezeu. Vom observa că și la altarul de aramă mișcarea este de jos în sus, deci tot de ascensiune. Într-adevăr la altar se aduceau jertfele de bun miros Domnului. De acolo se înălța acel bun miros către Domnul. Și aici ne gândim în primul rând la jertfa care ardea pe altar și care-l prefigura pe Domnul nostru Isus Hristos și apoi la jertfa din inima evreului care prefigurează jertfa inimii noastre adusă lui Dumnezeu prin Isus Hristos. Deci în primul rând Hristos este jertfa de bun miros după cum este scris:

1. Urmați, dar, pilda lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți.
2. Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi „**ca un prinț și ca o jertfă de bun miros – lui Dumnezeu.**

(Efeseni cap.5)

În al doilea rând și noi aducem jertfe de bun miros:

4. Apropiati-vă de El, Piatra vie lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu.
5. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă **și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.**

(1 Petru cap.2)

Jertfa noastră, ca să fie plăcută, ca să se suie pe scara cerului până la tronul divin trebuie adusă prin Isus Hristos. Doar îmbrăcată în Hristos și în neprihănirea adusă de jertfa Sa, jertfa noastră poate fi trimisă (le fel cum jertfele evreilor erau îmbrăcate în jertfa necurmată...). Apoi ea trebuie să fie jertfă. Ea trebuie să implice un sacrificiu, o suferință după voia lui Dumnezeu. Esența jertfei vine cum am

amintit cu alte ocazii din răstignirea zilnică a firii salcâmului din noi. Această luptă zilnică care duce la diferite decizii, atitudini, prin Isus Hristos se înalță până la scanul de domnie al Domnului și sunt de bun miros Domnului, luptele noastre mărunte, de care știm doar noi, de a face voia Sa, de a crește în voia Sa, generează un miros plăcut care aduce plăcere, satisfacție Tatălui ceresc. Ce minune! Ce taină! Și noi care credeam că zbaterile noastre pline de greșeli și de îndoieli, și cu progrese lente în creșterea spirituală sunt puțin lucru. Dar iată că ele sunt de mare preț înaintea Domnului, sunt prin Isus Hristos jertfe de bun miros, primite de cer și cu care cerul se mândrește.

Unde mai apare arama în Biblie? Principalele teme de care este legată arama în Biblie sunt următoarele:

- Curtea Cortului și a Templului cu toate obiectele din ea.
- În context de război, de atac și apărare: arcul de aramă, ziduri de aramă, porți de aramă, Goliat purta un coif de aramă : Pe cap avea un coif de aramă și purta niște zale de solzi, în greutate de cinci mii de sicli de aramă... Avea niște turetci de aramă peste fluierile picioarelor și o pavăză de aramă între umeri.
- În contexte care subliniază puterea, tăria: *Ieremio, te voi face pentru poporul acesta un zid de aramă...tare ca arama etc...*
- În procese de curățire: cum se curățește, topește arama prin foc...adesea asociate cu procesul de curățire prin care va trece Israel:
  - **Ezechiel 24**
  - 1. În anul al nouălea, în ziua a zecea a lunii a zecea, cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:
  - 2. „Fiul omului, scrie numele zilei acesteia, numele zilei de azi! Căci chiar în ziua aceasta se apropie împăratul Babilonului de Ierusalim.
  - 3. Spune o pildă acestei case de îndărătnici și zi-le: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Pune, pune cazanul și toarnă apă în el!
  - 4. Pune bucăți de carne în el, toate bucățile cele bune, coapsa și spata și umple-l cu cele mai bune oase.

- 5. Alege ce e mai bun din turmă și pune lemnele grămadă sub cazan; fă-l să fiarbă în clocot mare și să fiarbă și oasele din el.”
- 6. De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Vai de cetatea cea setoasă de sânge, **cazanul cel plin de rugină și de pe care nu se ia rugină!** Scoateți bucățile din el, unele după altele, fără să trageți la sorți.
- 7. Căci sângele pe care l-a vărsat ea este încă în mijlocul ei. L-a pus pe stânca goală, nu l-a vărsat pe pământ ca să-l acopere apoi cu țărână.
- 8. Ca să-Mi arăt urgia, ca să Mă răzbun, i-am vărsat sângele pe stânca goală, pentru ca să nu fie acoperit.”
- 9. De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Vai de cetatea cea setoasă de sânge! Vreau să fac un rug mare!
- 10. Îngrămădește multe lemne, aprinde focul, fierbe bine carnea, fă fiertura groasă, ca să se ardă și ciolanele.
- 11. Apoi pune cazanul gol pe jăratnic ca să se încălzească, **să i se înfierbânte arama, să i se topească murdăria dinăuntru și să i se șteargă rugină.**
- 12. Trudă degeaba! Căci rugină de care este plin nu se dezlipește de el, **rugină nu se va lua de pe el decât prin foc,**
- 13. și tu dorești iarăși nelegiuire în spurcăciunea ta! Pentru că am vrut să te curăț, și nu te-ai făcut curată, nu vei mai fi curățată de spurcăciunea ta până Îmi voi potoli mânia asupra ta.
- 14. Eu, Domnul, am vorbit! Lucrul acesta se va întâmpla, și Eu îl voi împlini! Nu Mă voi lăsa, nu voi avea milă, nici nu Mă voi căi. Vei fi judecată după puterea ta și după faptele tale, zice Domnul Dumnezeu.”
- În contexte care subliniază judecata lui Dumnezeu: *dacă nu vei asculta, Israele, pământul va fi de aramă, cerul țării tale va fi de aramă...*, Solomon este legat la Gaza *în lanțuri de aramă*, Zedechia este dus în Babilon *în lanțuri de aramă...*
- În descrierea chipului visat de Nebucadnețar și a fiarelor văzute de Nebucadnețar apare **ARAMA**.
  - 31. Tu, împărate, te uitai, și iată că ai văzut un chip mare. Chipul acesta era foarte mare și de o strălucire nemaipomenită. Stătea în picioare

Înaintea ta, și înfățișarea lui era înfricoșătoare.<sup>32</sup> **Capul** chipului acestuia era de **aur curat, pieptul și brațele** îi erau de **argint; pânțele și coapsele** îi erau de **aramă**;<sup>33</sup> **fluierile picioarelor**, de **fier; picioarele**, parte **de fier și parte de lut**.<sup>34</sup> Tu te uita la el, și s-a dezlipit **o piatră** fără ajutorul vreunei mâini, a izbit **picioarele de fier și de lut** ale chipului și le-a făcut bucăți.<sup>35</sup> Atunci **fierul, lutul, arama, argintul și aurul** s-au sfărâmat *împreună* și s-au făcut ca pleava din arie vara; le-a luat vântul, și nici urmă nu s-a mai găsit din ele. **Dar piatra care**

**sfărâmasse chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul.**<sup>36</sup> Iată visul. Acum îi vom spune și

tâlcuirea înaintea împăratului.<sup>37</sup> Tu, împărate, ești împăratul împăraților, căci Dumnezeu cerurilor ți-a dat împărăție, putere, bogăție și slavă.<sup>38</sup> El ți-a dat în mâini, oriunde locuiesc ei, pe copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului și te-a făcut stăpân peste toate acestea: **tu ești capul de aur!**<sup>39</sup>. După tine se va ridica **o altă împărăție, mai neînsemnată decât a ta**; apoi **o a treia împărăție**, care va fi *de arama* și care va stăpâni peste *tot pământul*.<sup>40</sup> Va fi **o a patra împărăție**, tare ca *fierul*; după cum **fierul sfărâmă și rupe totul, și ea va sfărâma și va rupe totul**, ca fierul care face totul bucăți.<sup>41</sup> Și după cum ai văzut picioarele și degetele picioarelor parte de lut de olar și parte de fier, tot așa și împărăția aceasta *va fi împărțită*; dar va rămâne în ea **ceva din tăria fierului**, tocmai așa cum ai văzut **fierul amestecat cu lutul**.<sup>42</sup> Și după cum degetele de la picioare erau parte de fier și parte de lut, *tot așa și împărăția aceasta va fi în parte tare și în parte plăpândă*.<sup>43</sup> Dacă ai văzut **fierul amestecat cu lutul**, înseamnă *că se vor amesteca prin legături omenești de căsătorie, dar nu vor fi lipiți unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul*.<sup>44</sup> **Dar în vremea acestor împărați**,

Dumnezeu cerurilor va ridica *o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor*. **Ea va sfărâma**

**și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui veșnic.**<sup>45</sup> Aceasta înseamnă piatra pe care ai văzut-o

dezlipindu-se din munte fără ajutorul vreunei mâini și care a sfărâmat **fierul, arama, lutul, argintul și aurul**. Dumnezeu cel mare a făcut deci cunoscut împăratului ce are să se întâmple după aceasta. Visul este adevărat, și tâlcuirea lui este temeinică.<sup>46</sup> Atunci împăratul Nebucadnețar a căzut cu fața la pământ și s-a închinat înaintea lui Daniel, și a poruncit să i se aducă jertfe de mâncare și miresme.<sup>47</sup> Împăratul a vorbit lui Daniel și a zis: „Cu adevărat, Dumnezeu vostru este Dumnezeu

dumnezeilor și Domnul împăraților, și El descoperă tainele, fiindcă ai putut să descoperi taina aceasta!” (Daniel 2)

- 19. În urmă am dorit să știu adevărul asupra fiarei a patra, care se deosebea de toate celelalte; și era nespus de grozavă: avea dinți de fier și gheare **de aramă**, mânca, sfărâma și călca în picioare ce rămânea;20. și asupra celor zece coarne pe care le avea în cap, și asupra celui alt corn care ieșise și înaintea căruia căzuseră trei; asupra cornului acestuia care avea ochi, o gură care vorbea cu trufie și avea o înfățișare mai mare decât celelalte coarne.21. Am văzut, de asemenea, cum cornul acesta a făcut război sfinților și i-a biruit,22. până când a venit Cel Îmbătrânit de zile și a făcut dreptate sfinților Celui Preaînalt, și a venit vremea când sfinții au luat în stăpânire împărăția. 23. El mi-a vorbit așa: „Fiara a patra este o a patra împărăție care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte, **va sfâșia tot pământul, îl va călca în picioare și-l va zdrobi.**
  
- În descrierea Fiului omului din Ezechiel, Daniel, Apocalipsa...
  - 26. Deasupra cerului care era peste capetele lor, era ceva ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca *un chip de om, care ședea pe el.*27. Am mai văzut iarăși o *lucire de aramă lustruită ca niște foc, înăuntrul căruia era omul acesta și care strălucea de jur împrejur; de la chipul rinichilor lui până sus, și de la chipul rinichilor lui până jos*, am văzut **ca un fel de foc**, și de jur împrejur era înconjurat cu o lumină strălucitoare. 28. Ca înfățișarea curcubeului care stă în nor într-o zi de ploaie, așa era și înfățișarea acestei lumini strălucitoare care-l înconjura. Astfel era arătarea slavei Domnului. Când am văzut-o, am căzut cu fața la pământ și am auzit glasul Unuia care vorbea. (Ezechiel cap.1)
  
  - 4. În a douăzeci și patra zi a lunii întâi, eram pe malul râului celui mare, care este Hidechel (Tigrul). 5. Am ridicat ochii, m-am uitat și iată că acolo stătea un om îmbrăcat în haine de in și încins la mijloc cu un brâu de aur din Ufaz. 6. Trupul lui era ca o piatră de crisolit, fața îi strălucea ca fulgerul și ochii îi erau niște flăcări ca de foc; **dar brațele și picioarele semănau cu niște aramă lustruită**, și glasul lui tuna ca vuietul unei mari mulțimi. (Daniel 9)
  
  - 10. În ziua Domnului eram în Duhul. Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe, 11. care zicea: „**Eu sunt Alfa și**



**Omega, Cel Dintâi și Cel de pe Urmă. Ce vezi, scrie într-o carte și trimite-o celor șapte biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea.**”12. M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și, când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur. 13. Și, în mijlocul celor șapte sfeșnice, pe Cineva care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur. 14. Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului;15. **picioarele Lui erau ca arama aprinsă și arsă într-un cuptor**, și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari.16. În mâna dreaptă ținea șapte stele. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri, și fața Lui era ca soarele când strălucește în toată puterea lui.

- 18. **Îngerului Bisericii din Tiatira scrie-i: „Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă:** 19. „Știu faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujba ta, răbdarea ta și faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi.20. Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea care se zice prorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor.21. I-am dat vreme să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei!22. Iată că am s-o arunc bolnavă în pat; și celor ce preacurvesc cu ea am să le trimit un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor.23. **Voi lovi cu moartea pe copiii ei. Și toate bisericile vor cunoaște că „Eu sunt Cel ce cercetez rinichii și inima”;** și voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui.24. Vouă însă tuturor celorlalți din Tiatira, care nu aveți învățătura aceasta și n-ați cunoscut „adâncimile Satanei”, cum le numesc ei, vă zic: „Nu pun peste voi altă greutate.25. Numai țineți cu tărie ce aveți, până voi veni!26. Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele îi voi da stăpânire peste neamuri.27. **Le va cârmui cu un toiag de fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu putere de la Tatăl Meu.28. Și-i voi da luceafărul de dimineață.**”

- Șarpele de aramă - șarpele este pironit pe lemn, este așezat *sub judecată*.
- Împietrirea lui Israel dar și curățirea lui Israel: 4. Știind că ești împietrit, că grumazul îți este un drug de fier și că ai o frunte de aramă, 5. ți-am vestit demult aceste lucruri, ți le-am spus mai înainte ca să se întâmple, ca să nu poți să zici: „Idolul meu le-a făcut, chipul meu cioplit sau chipul meu turnat le-a

poruncit!" (Isaia 49)

- 27. „Te pusesem de pază peste poporul Meu ca o cetățuie, ca să le cunoști și să le cercetezi calea. 28. Toți sunt niște răzvrățiți, niște bârfitori, aramă și fier, toți sunt niște stricați.29. Foalele ard, plumbul este topit de foc; degeaba curătă, căci zgura nu se dezlipește.30. De aceea se vor numi argint lepădat, căci Domnul i-a lepădat.” (Ieremia..)
  - 17. Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:18. „Fiul omului, casa lui Israel a ajuns pentru Mine ca niște zgură; toți sunt aramă, cositor, fier, plumb în cuptorul de topit; au ajuns niște zgură de argint.”19. De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Pentru că toți ați ajuns niște zgură, iată că vă voi strânge în mijlocul Ierusalimului.20. Cum se strânge argintul, arama, fierul, plumbul și cositorul în cuptorul de topit și se suflă în foc ca să se topească, așa vă voi strânge și Eu în mânia și urgia Mea, vă voi pune acolo și vă voi topi.21. Da, vă voi strânge și voi sufla peste voi cu focul mâniei Mele, și vă veți topi în el.22. Cum se topește argintul în topitoare, așa veți fi topiți voi în mijlocul lui. Și veți ști că Eu, Domnul, Mi-am vărsat mânia peste voi.” (Ezechiel)
  - Curățirea va avea totuși la final succes: 8. În toată țara, zice Domnul, două treimi vor fi nimicite, vor pieri, iar cealaltă treime va rămâne.9. Dar treimea aceasta din urmă o voi pune în foc și o voi curăța cum se curăță argintul, o voi lămuri cum se lămurește aurul. Ei vor chema Numele Meu, și îi voi asculta; Eu voi zice: „Acesta este poporul Meu!” Și ei vor zice: „Domnul este Dumnezeul meu!” (Zaharia 13)
- Idolii de aramă apar înșiruiți în listele din Daniel 5 și Apocalipsa 9 unde sunt menționați idoli făcuți din diferite materiale (inclusiv din ARAMĂ).

Observăm faptul că tema principală cu care este asociată arama este judecata și curățirea prin foc. Apoi mai avem și ideea de putere, de tărie atât cu sensul negativ de îndărătnicie cât și pozitiv de fermitate în fața încercărilor și obstacolelor. Curtea de aramă este o curte a morții, a judecății, a curățirii prin foc. Culoarea aramei, a cuprului este una roșiatică trimițându-ne cu gândul la foc, la ardere, la flăcările unui vulcan. Nu este întâmplător că muntele Sinai era un loc foarte bogat în Cupru de unde se extrăgea în antichitate acest material. La fel nu este întâmplător că în organism ficatul (cel de culoare roșiatică și cel mai bogat în

Cupru) este locul cel mai cald din organismul uman, loc responsabil cu arderile, cu metabolismul dar și cu curățirea, sinteza substanțelor nutritive care după ce trec de curățirea (sinteza) realizată de ficat se duc *pe calea sângelui* în tot organismul. Alături de ficat avem rinichii tot de culoare roșiatică și tot având o funcție de curățire și în special a lichidelor de această dată. Ne gândim că altarul de aramă ar putea corespunde funcției ficatului și ligheanul de aramă funcției rinichilor. Ideea este că această curte de aramă e un loc al curățirii prin ardere, și nimic nu trece dincolo de perdea dacă nu a trecut mai întâi prin arderea produsă de altarul de aramă. Și tot ce trece de altarul de aramă merge în Cort tot pe calea sângelui! În Ezechiel lucirea de aramă pare a se concentra la nivelul rinichilor: *o lucire de aramă lustruită ca niște foc, înăuntrul căruia era omul acesta și care strălucea de jur împrejur; de la chipul rinichilor lui până sus, și de la chipul rinichilor lui până jos.*

În descrierea Fiului Omului arama este asociată cu focul. Ni se aduce aminte de focul arămiu de la Sinai, de vulcanul Legii de la Sinai, de flăcările sfințeniei de la Sinai care se reflectau în roșaticul cuprului ce caracteriza zona. În Ezechiel strălucirea de aramă îl cuprinde sus până jos, în Daniel de aramă sunt mâinile și picioarelor iar în Apocalipsa picioarele sunt de aramă. Ne aducem aminte că în ligheanul de aramă te curățeai pe mâini iar altarul de aramă era ca un teasc în care trebuia să calci (cu piciorul în primul rând...). Ne aducem aminte iarăși că arama era asociată frecvent la Cort cu PICIOARELE stâlpilor. Mântuitorul însuși calcă în teascu judecății lui Dumnezeu pentru ca apoi să aducă El judecata peste cei împietriți. El însuși este cercetat și dovedit neprihănit prin focul încercărilor și judecății divine. El se îmbracă cu judecata lui Dumnezeu ca și cu o aramă. O ia asupra Sa, moare dar înviază. Și înviază ca Judecător al tuturor! Prezența aramei în descrierea Fiului Omului din Ezechiel, Daniel și Apocalipsa subliniază mai întâi funcția sa de Judecător drept și intransigent. Lucrul acesta se vede și în conținutul mesajului către Biserica din Tiatira. Ne aducem aminte că în cele 7 mesaje este o legătură fundamentală dintre modul în care este descris Hristos și conținutul mesajului către acea Biserică. Or din toate cele 7 mesaje, mesajul judecății nu este prezentat mai bine decât în mesajul către Tiatira. Acest mesaj este rostit de *Cel ce are ochii ca para focului și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă și arsă într-un cuptor*. El anunță o judecată solemnă asupra Izabelei dar și asupra copiilor ei. Judecata va șoca Bisericile și toate acestea vor cunoaște că „*Eu sunt Cel ce cercetez rinichii și*

*inima*”; și voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui. Parcă nu ne mirăm să întâlnim și rinichii în acest pasaj. Parcă acum înțelegem mai bine această expresie folosită frecvent în Vechiul Testament că Dumnezeu este cel care cercetează rinichii. Ne aducem aminte că Ieremia e plin de durere și zdrobit în fața judecății lui Dumnezeu își varsă ficatul pe pământ. Ne mai aducem aminte că în jertfele levitice organele cel mai des menționate sunt rinichii și prapurul ficatului. Pare că aceste două organe ca arama sunt mereu asociate cu funcția de judecată, de cercetare, de încercare pe care o face Dumnezeu. Cel ce curvește și cade sub judecata lui Dumnezeu este ca cel căruia i se străpunge ficatul cu o săgeată (Proverbe 7). În Ezechiel 21:21 găsim și întrebuintarea ficatului în practicile de ghicire ale popoarelor păgâne. Despre rinichi mai găsim și următoarele pasaje:

11. Dumnezeu mă lasă la bunul plac al celor nelegiuți, și mă aruncă în mâinile celor răi.
12. Eram liniștit, și m-a scuturat, m-a apucat de ceafă și m-a zdrobit, a tras asupra mea ca într-o țintă.
13. Săgețile Lui mă înconjoară din toate părțile; îmi străpunge rinichii fără milă, îmi varsă fierea pe pământ,
14. mă frânge bucăți, bucăți, se aruncă asupra mea ca un războinic.

(Iov 16 – rinichii nu puteau lipsi din plângerile lui Iov...care se vede străpuns de judecata lui Dumnezeu)

. Domnul judecă popoarele: fă-mi dreptate, Doamne, după neprihănirea și nevinovăția mea!

9. Ah! pune odată capăt răutății celor răi și întărește pe cel neprihănit, Tu, **care cercetezi inimile și rinichii**, Dumnezeule drept! (Ps.7)

. Fă-mi dreptate, Doamne, căci umblu în nevinovăție și mă încred în Domnul fără șovăire.

2. Cercetează-mă, Doamne, încearcă-mă, **trece-mi prin cuptorul de foc rinichii și inima!**

(Ps.26 – De unde a avut David curajul să facă o astfel de cerere?)

13. Tu mi-ai întocmit rinichii, Tu m-ai țesut în pânțele mamei mele:

14. Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!

15. Trupul meu nu era ascuns de Tine, când am fost făcut într-un loc tainic, țesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului.

(Ps.139 – de ce din toate organele menționează doar rinichii?)

5. „Căci sabia Mea – zice Domnul – s-a îmbătat în ceruri; iată, se va coborî asupra Edomului, asupra poporului pe care l-am sortit nimicirii, ca să-l pedepsesc.

6. Sabia Domnului este plină de sânge, unsă cu grăsime, cu sângele mieilor și țapilor, **cu grăsimea rinichilor berbecilor**; căci Domnul ține un praznic de jertfe la Boțra, și un mare măcel este în țara Edomului.

7. Bivolii cad împreună cu ei, și boii, împreună cu taurii; țara lor se adapă cu sânge, și țărâna se umple de grăsime.”

8. Căci este o zi de răzbunare a Domnului, un an de răsplătire și răzbunare pentru Sion.

(Isaia 34 – în contextul judecății finale sunt iarăși menționați rinichii)

20. „O, Doamne Dumnezeul oștirilor, Tu care ești un judecător drept, **care cercetezi rinichii și inimile**: fă-mă să văd răzbunarea Ta împotriva lor, căci Ție Îți încredințez pricina mea!”

(Ieremia 11 – iarăși rinichii asociați cu cercetarea și judecata Domnului)

9. Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?

10. Eu, Domnul, cercetez inima și încerc rinichii, ca să răsplătesc fiecăruia după purtarea lui, după rodul faptelor lui.

(Ieremia 17 – Inima și mai ales cercetera inimii este frecvent asociată cu rinichii)

12. Și-a încordat arcul și m-a pus țintă săgeții Lui.

13. **În rinichi mi-a înfipt săgețile din tolba Lui.**

14. Am ajuns de râsul poporului meu și toată ziua sunt pus în cântece de batjocură de ei.

15. M-a săturat de amărăciune, m-a îmbătat cu pelin.

16. Mi-a sfărâmat dinții cu pietre, m-a acoperit cu cenușă.

17. Mi-ai luat pacea, și nu mai cunosc fericirea.

(Plângerile cap.3)

6. Și tu, fiul omului, gemi! **Cu rinichii zdrobiți și cu amărăciunea în suflet**, gemi sub privirile lor!

7. Și dacă te vor întreba: „Pentru ce gemi?”, să răspunzi: „Pentru că vine o veste”... Când va veni, toate inimile se vor înspăimânta, toate mâinile vor slăbi, toate sufletele se vor mârni și toți genunchii se vor topi ca apa!... Iată că vine, a sosit – zice Domnul Dumnezeu!”

(Ezechiel 21)

Imaginea Fiului omului din Ezechiel 21, dacă o asociem cu imaginea Fiului omului din eEzechiel cap.1 este tulburătoare: rinichii de aramă trimit nu doar la judecata pe care o aduce Personajul misterios dar și la durerea pe care o resimte acesta când își judecă propriul popor!!!! Este ca și cum durerea produsă de actul judecării cuiva este la fel de dureroasă ca și cum acea judecată este adusă asupra Celui care judecă! Ne aducem aminte de inima lui Dumnezeu descrisă în Ieremia , de durerea pe care o resimte El când aduce judecata!!! Cel care este Tatăl oricărui duh și care iubește totul ca pe sine, simte că se judecă pe Sine atunci când aduce judecata asupra cuiva. Chiar dacă prin glasul judecării El judecă ferm, hotărât, și cu bucurie, prin glasul îndurării (care este mai mare!) El judecă cu inima frântă și rinichii zdrobiți. Cred că cu acest gând merită să încheiem meditațiile noastre asupra misterului altarului de aramă. Un altar al judecării, al zdrobirii și curățirii.